

המפקיד פרק שלישי בבא מציעא

לה.

עין מושפט
נר מצוה

(א) [נכלה דליל רבנא],
(ב) [שנועת מנ: ע"ש],
(ג) [ב"ק נח: ד] [לקמן]
(ד) [עלמט: ו] [ב"ב
קלט: א], [לקמן: ו] [ב"ב
נ עמ: ב"ק פח: ב"ב
נ קלט: א] גי' רש"א
לבי הונא,

הנהרות הב"ח

(א) נב' אמר רבא אמר
רב יוסף שני עדים
שנשבע: (ב) שם ה' ל'
כפיא אמר: (ג) שם זבנה
אורחא: (ד) תוס' ד"ה
זבנה ובי' לא מהדר בימא
מה מנ:

רבינו חננאל

ואמרי' אם איתא לרוב
הונא, כיון שנשבע המלוה
שאינה ברשותו איכן יכול
להוציא הפיקדון, וכבר
נשבע שאינו ברשותו,
(א) והלזה נשבע כמה היה
שורו. ומבני' הכי קתני, מי
נשבע תחלה מי שהפקדון
אצלו, שאם ישבע הלזה
תחלה חיישנין שפא יוציא
המלוה את המשכונן,
ובמצאת שבועה זו
לבעלה. ושאר השמועה
פשוטה היא. והוא האפקיד
כיפי' נכסיה ורשם לאפקיד
ידענא היכא אתחתינהו.
אמר רב נחמן כל לא ידענא
פשיעוהו היא, הייבי
לשלומי, לא שילט, יוד רב
נחמן נכסיה חבירי ואמי' לא
היהיבי לבעל הפיקדון
ברמי' דהנוה כיפי' דפשע
בהו. פי' אפרנא חזר.
לסוף אישתכחו כיפי'
ואוקירו ברמיחן. מריה
דכיפי' אמ' ה' בי' כיפיא
וטול אפרנא, והלה אומי'
כיון אלא מעידנא
השקלת לאפרני זכינא
אנא בכיפי' וברשותי
אוקירו, ודן ר' נחמן כיון
דהא שומא דשמו ליה
לאפרנא שומא בשינת
הואי דהא חזו כיפי' ולא
אברו, וקיימי' לן [ב"ק ק'
פקדון כל היכא דאיתיה
ברשותיה דמריה קאי, לאו
שומא הוא, וחדר אפרנא
למריה והתיר כיפי'
למריהו. ואמר שומא
הדרא לעולם משום שני'
ועשית הישר והטוב, והני
מלי' אם לא מכרה, אבל
אם מכרה לאחר אז נתנה
במתנה לן הורישתה, לא
הדרה. וכן אם שמו ב"ד
שרה לאשה במלוה שהיא
נושה לאחרים ובישת
הכניסה שרה זו לבעלה,
או שמו שרה אשה לנושה
שלה ונישה, לא מהדרין
ליה לבעל ולא מהדרין
מיניה רבעל דבובני דמי,
וקיימי' לן בעל בנכסי'
אשתו לוקח חזי לא מהדר
ולא מהדרין ליה, דאמי' ר'
יוסי בר' חנינא בארשא
בכסי מלוג בחיי בעלה
ומתה הבעל מוציא מיד
הלקוחות.

איפא לדרב הונא. שהשומר המשלם דמי נשבע שאינה נרשמו
אנחי חיישנין לשמא יוציא הא אשמע: שיש עדים שנשבעה.
השתתף לא אשבעינהו שהרי הביא עדים: **ענה ומייסי לה.** מחזר
שואל אחר הנכנסים בזיתו וימלא הגנז: וזה נשבע. הלוה
ששבעה עליו נשבע כמה שזה:
מלוה נשבע החילה. שאינה נרשמו:
ישא דסיפא. הוא מיוצגת לרב
הונא רישא תביעת מלוה סיפא תביעת
לוה רישא דסיפא דקתני פטור
בתביעת לוה: **אגילגול שבועה.** דטוענה
שאין זה שבועה עם טוענה שיש
זה שבועה מגלגלין עליו שבועה
לישבע על שמיה ויגילגול שבועה
לאורייתא היא נקדושין (דף סו:):
הפא במאמינו. הא דקתני פטור
במאמינו לזה למלוה שאינה נרשמו:
לא קיס ליה בגויה. מימר אמר לזה
לא קיס למלוה בגויה דמשכון ללא
נחן דעתו עליו לדעת דמי: **מאי שנא**
כו'. דנקט תנא למלתיה דכפי' שזה
נאמן על זה וזה אינו נאמן על זה:
לוה מקיים צמלוה. מקרא זה מומת
ישרים תנחם אס לא שאדס נאמן
יורש הוא לא היו מעשרין אותו מן
השמים שנאמר תומת ישרים תנחם:
כיפי' נומי' ואייקור. יתר על
הדמים שפרע לבעלים: **הוה סיבגא.**
שדן דין זה: ופרקין המפקיד הוה.
זכרן דזה היינו עוסקין: ואמרי ליה
שילס ולא רצה לישבע. קתני מתני'
דקני כפילא והאי נמי שילס וליקני
רווחא דלייקור: **דשומא דרה.** נכסי
לוה ששמו צ"ד לבעל חוב חורין אליו
אס נתן מעות לבעל חוב כי הכא
דסדר אפרנא למרה: **דשומא טעוה**
הוה. דקבור היה שדדו הנומים
והרי לא אפרנא: **דהא אזר כיפי'**
שמוקרא. שהרי בתחילת השומא
היו הנומים צידו ולא היה יודע
דאלו היה יודע שכן לא שמו לו
הטרקלין אבל שומא שצ"ד שמין על
שאין לו מעות והוא חייב לו הרי הוא
כמכר גמור ואינה חוזרת: **אמרינן.**
לבעל חוב שני: **לא עדיפס.** מבעל
חוב ראשון שצאת מכחו כשם שהוא
מחזירה ויטול מעותיו משום ועשית
הישר והטוב אף אמה קבל מעותיך
נשבעלים הראשונים משום ועשית
הישר והטוב: **זבנה ארופס כו'.**
בעל חוב ששמו לו קרקע ומכרה או
שנתנה או הוריש: **הני' אחרונים**
או לוקח או יורש או מקבל מתנה:
אדעתא דארעא נחוס. שיהא קרקע
שלהם ולא שיקבלו מעות דלילו בעל
חוב אית ציה משום ועשית הישר
והטוב דלמרינן לא היה לך עליו אלא
מעות והרי הן לך אבל אלו קרקע
קנו: **ואנסיבא.** אפילו לא שמאנתן
לבעלה כחצונית להיות נכסי' אף

מנן דמשתבע מלוה בראשותו כו'. (א) לרצה ולרצ יוסף לא
פריך אלא לאצי ורצ אשי:
תהא במאמינו. זרישא לא מצי לאוקמי הכי משום דהתם א לא
יכלה להאמינו כיון שע"י כן לא יוכל לישבע אלא הכא אין
כאן שבועה ואע"פ שפסקי דבמה
שמאמינו שבועה שהיה יכול לגלגל
עליו אינו מושע א:
ואותבניהו שירבם. ויולי דיוקרא
דכיפי' הוי שבתא
דעלמא ד כמו כפילא ולא דמי לגימז
וולדות דאותו שכן ניכר בגוף
הצעהמה: **אמר ריהב זב"ד.** ללא
דמי לאטריחיה לשובעה דקני כפילא
לרצה כששילס אמרינן (בב"ק דף קח).
דהתם משלם צלונגו אלא רב נחמן
הולך לגבות אפרנו:
זבנה כו' ורש"י ואמאי לא מהדר
(ה) מה מנר ראשון לשני כל
זכות שמכא לידו ויולי דהלשון מן
הדין נמי אין מחזיר שמכרה היא
לו שהרי אוכל פירות צלל נכיתא
אלא משום ועשית הישר והטוב
מהדר ולכן שני לא מהדר:
לוקח הוי. אפי' אי הוי יורש
לא מהדר כדאמר זבנה
אורמא כו' אלא משום לא מהדרין
ליה נקטיה דאי יורש הוי מהדרין ליה
שהנן פודה קרקע של אצוי' ואע"ג
דצפרק יש נוחלין (ב"ב דף קלט: ושם
ד"ה התם) מסיק דטובא ליה עבדו
ליה או יורש או לוקח הא אמרינן
התם צר היכל דליכא פסידא לאחריני
לא עבדי ליה טובא ולכן הכא לא
הוי יורש משום פסידא דמלוה ולא
מהדר ממנה נפסך דלפי' יורש הוי
לא מהדר ודרי' יוסי צר חנינא מפרש
התם דלקוחות אפרסו אנפשייהו:
רצא

כיפי' גביה חבירה אמר ליה הב לי (א) כיפי' אמר ליה לא ידענא היכא אותבניהו
אתא לקמיה דרב נחמן אמר ליה (ב) כל לא ידענא פשיעותא היא זיל שלים לא
שילם אזל רב נחמן אגביה לאפרניה מיניה לסוף אישתכח כיפי' ואיקור אמר
רב נחמן יהדרי' כיפי' למריהו והדרא אפרנא למרה אמר רבא הוה יתיבנא קמיה
דרב נחמן ופרקין המפקיד הוה ואמרי ליה שילם ולא רצה לישבע ולא אהדר
לי ושפיר עבד דלא אהדר לי מאי טעמא יהתם לא אמרחיה לבי דינא הכא
אמר ריהב לבי דינא למימרא דסבר רב נחמן דשומא הדר שאני התם דשומא
במעות הוה דקא הוה כיפי' מעיקרא (ג) אמרי נהרדעי שומא הדר עד תריסר
ירחי שתא ואמר אמימר אנא מנהרדעא אנא וסבירא לי שומא הדר לעולם
יהולכתא שומא הדר לעולם משום שנאמר (ד) ועשית הישר והטוב פשיטא שמו
ליה לבעל חוב ואזל איהו ושמה לבעל חוב דיריה אמרינן ליה לא עדיף
את מגברא דאתית מיניה זבנה (ה) אורתא ויהבה במתנה ודאי הוי מעיקרא
אדעתא דארעא נחות ולא אדעתא דחזוי נחות בשמו לה לאשה ואינסיבא
או שמו מינה דאשה ואינסיבא ומתה (ו) בעל בנכסי' אשתו לוקח הוי
לא מיהדר ולא מהדרין ליה (ז) דאמר רבי יוסי בר חנינא בארשא התקינו
האשה שמכרה בנכסי' מלוג בחיי בעלה ומתה הבעל מוציא מיד הלקוחות
אגביה

לעממה להיות נכסי' מלוג הקרן שלה והבעל אוכל פירות: **בעל** בנכסי' מלוג של אשתו: **לוקח**
הוי. דין לוקח נתנו צו חכמים הלכך לא מיהדר היכא דשמו לה ואינסיבא ומתה וירשה בעלה כדאמרינן זבנה אדעתא דארעא
נחות: **ולא מהדרין ליה.** היכא דשמו מינה ואינסיבא ומתה וירשה בעלה וצא להחזיר החוב וליטול הקרקע לא מצי למימר ירשה
אני דכלוקח שויה רבנן ולא כירש: **האשה שמכרה בנכסי' מלוג.** להיות הבעל אוכל פירות בחייה וגוף הקרקע יהיה ללוקח לכשתמות
ומתה: **בעל מוציא.** גוף הקרקע מיד הלקוחות והכי מוקי לה צפרק האשה כחצונית (דף עב:) תקנת ארשא בגופה של קרקע
לאחר מיתה. אלמא כלוקח שויה רבנן וא"ל אני לקחתי ראשון דאי כשאר יורש שויה יורש נכסיו אצוי' נכסיו בחיי אף לו ירשה
בזה: **בארשא הפקיעו.** כשהיתה צאושא שגלתה ועצה שם סנהדרי' גדולה כדאמרינן צ"ה (דף לא.) גצי עשרה מסעות:
אגביה

יב א ב מ"י פ"ג מהל'
מלוה וזה הל' ד סנה
עשין דז טושי"ע ח"מ ס'
עב פט"י י:
יד ג ד מ"י שם טושי"ע
שם פט"י י:
כו ה מ"י פ"ד מהל'
שאלה ופקדון הל' ז
סנה עשין פח טושי"ע ח"מ
ס' רצא פט"י ז:
כו ז ד מ"י שם פ"ח הל'
ג סנה שם טושי"ע ח"מ
לזה:
יז ח מ"י פ"ח מהל'
מלוה הל' ט פ"ח סנה
עשין דז טושי"ע ח"מ ס'
קב פט"י ט:
יח ט י ב מ"י שם ס' הל'
טושי"ע שם פט"י י:
ל (מ"י פ"ח מהל' שאלה
הל' יא טושי"ע ח"מ ס'
שמו פט"י יז:
יט כ מ"י פ"ב מהל'
אישות הל' ז ועין
במ"מ סנה עשין מח
טושי"ע אה"ע כ' ס' פט"י
ט:

תורה אור השלם

1 תמות ישרים הנחם
וסלף בוגדים ישרים:
מגילת יא ג
2 וְעִשְׂתִּי הַיֵּשֶׁר וְהַטּוֹב
בְּעֵינַי יְיָ לְמַעַן יִיטֵב לְךָ
וּבֵאתִי וְיָרַשְׁתָּ אֶת הָאָרֶץ
וְהַטּוֹב אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לִי
לְאַבְרָהָם: דברים ו' ז

מוסף רש"י

חומת ישרים הנחם.
מגילת יא ג
1 ישרים. ישרים הנחם.
וסלף בוגדים ישרים:
מגילת יא ג
2 וְעִשְׂתִּי הַיֵּשֶׁר וְהַטּוֹב
בְּעֵינַי יְיָ לְמַעַן יִיטֵב לְךָ
וּבֵאתִי וְיָרַשְׁתָּ אֶת הָאָרֶץ
וְהַטּוֹב אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לִי
לְאַבְרָהָם: דברים ו' ז

מוסף תוספות

א. שהשבועה מוטלת על
הלוה. מוס' רש"י.
ב. משום שמה יוציא הלה
הפקדון ויפסיד. מוס'
שנועות מנ: ד"ה ושמא.
הלכך רדא אינו מאמינו לפי שהוא רוצה לישבע כמה היה שורו.
פניו שסבור דלא קיס ליה. שטימין צעס נהון. T. תהלי בשער השוק, ואינו יוצא מגוף החפץ. רש"י. ה. אלמא לרבא אציגא דאטרחיה לבי דינא מקני ליה כפילא. רש"י. ו. ואציגא דאטרחיה לבי דינא קצת שנשבע לו תחילה
מ"מ הרי שילם לו לביסוף ולא אטרחיה לבי"ד. מוס' רש"י. ק. ד"ה רבא. ה. והשתא דהוה לוקח לא מהדרין ליה. רש"י.

16 לעיל יג. [ושינ],
17 [לקמן טו.], 18 [זיל
בב"ק ק"ג.], 19 [ויקרא ה.],
20 דף טו: ד"ה בשטר,
21 ע"י רש"א ונמנה"ס
22 ש"ך נהא שטרם ונא
23 פטורה וי"ו. 24 ז"ל פ.
25 ש"ך. 26 ז"ל כ. ש"ך.

רבינו הגנאל

אגביה הלוח מעדו
ומכרה למלוה. פליגי בה
רב אחא ורבינא. וקי"מ לן
הלכה כדברי המקיל,
הילכי לא מהדר. זה
שפתיה לו מאימא אביל
הפירות, רבה אמר מכי
מטיא אדרכותא לידה. סדר
הדין. מוציא מלוה שטרו
בב"ד ומקיימו ומחייבין
הלוה לפדותו, לא פוע,
קורעין שטר החוב
ובוחבין למלוה אדרכת'
על נכסי הלוה, ומכריזין,
ואחרי ההכרזה שמינ נכסי
הלוה ומחליטין למלוה.
לא מצא נכסין ביד חורין,
כותבין לו טריפא, ואחרי
שיטרף קורעין הטרפא
ובוחבין לו אדרכת' על
הנכסין הללו, ואחר כך
קורעין אדרכת' וכותבין
לו שפא על שדה זו
ומחליטין אותה למלוה.
אבי אמ' בחתימת העדים
על האדרכת' מיד זכה
המלוה בשדה. רבא אמ'
מכי שלמן (אדרכת')
(אכרזתא) וקי"מ לן
כרבא. מתני', השוכר פרה
והשאלה לאחר ומתה
בדרבה, ישבע השוכר
משמה כדרכה והשואל
משלם לשוכר. אוקמה ר'
אמי בשנתו לו הבעלים
רשות כגון שאמרו לו
לדעתו, כלומ' אם רצונך
להשאלה לו הרשות
בדין. עכשיו אם ראה
אוחה השוכר שמתה
ברשות השואל כדרכה
ישבע ויפטר, וישם
השואל לשוכר. אמ' ר'
ירא פעמי' שמשלמים
הבעלים כמה פרות לשוכר
כו', ודברין פשוטין הן.
אמ' ר' ירמיה, פעמי'
השוכר והשואל שניין
במתא.

אגביה איהו חצונו. לעיל מיהדר גבי שומא כלומר אם לא שמו
ז"ד למלוה על כרמו של לוח וקס ליה מעמנו ולא הטריחו לדין
ואמר לו טול קרקע זה בחובך: מאימתי אוקל פירות. מי ששמו
לו ז"ד קרקע בחצונו מאימתי היא קנויה לו לאכול פירות: אדרכתא.
לאחר תשעים יום שפסק הדין

לדמרינן ז"ד פ"ק (דף טו.) ז"ד כותבין
לדרכתא שטר פסק דין אנכסי לוח
שכל מקום שימלאם משלו יקחם
ומוסרין לו השטר: עדיו בחטמו.ו.
מיס שנתם שטר האדרכתא ז"ד
אע"פ שלג זא לידו: מי שלמו ימי
אכרזתא. אע"פ שזאה לדרכתא לידו
ולא מלא נכסים ללוה עד לאחר זמן
וכשנאל חוזק לזא לז"ד ומכריזין
שיז כאן קרקע למכור כדלמרינן
בערכין (דף כא): ולס זא זה וקיצלה
זימור ממה ששמוה אחרים מוסרין
אותה זידו לאחר שכלו ימי הכרזה
וזמנסת ערכין מפרש כמה ימים
מכריזין זפ' שוס היממים (סס) ועד
דשלמו הנך יומי הו פיירי ללוה:
מתני' השוכר פרה מחצירו. ועמד
שוכר והשאלה לאחר לעשות זה ימי
שכירותו: ישבע השוכר. למשכיר:
שמה כדרכה. ופטור שהשוכר אינו
חייב בזונסין: והשואל שהוא חייב
בזונסין משלם לשוכר: גב' בשבועה.
שהוא נשבע למשכיר: להפסיד דעסו.
שלא יאמר פשעת זה: פעמים
שהבעלים. המשכירין הראשונים:
משלמין. לשוכר זה כמה פרות על
פרה זו לפי דברי משנתנו יש שהיו
כולם שלו ויש שיעשה בהם ימי
שכירותו ויחזירם: יליד אגרה מיניה
מאה יומי והרר שיליה מיניה פשעין
יומי וכו'. ראובן ששכר פרה משמעון
שיעשה זה מלאכה מאה יום וחזר
שמעון ואמר לו עשה עמי טובה
והשאלתי אותה משעיס יום מן המאה
ששכרת ולאחר תשעים אחזינה
לך לעשות אלנך י' ימים להשלים
המאה וכן עשה יש כאן דין משנתנו
דמתן השוכר פרה מחצירו והשאלה
לאחר בתוך ימי שכירותה דמה לי
בעלים ומה לי אחר אם מתה אלל
שואל הרי שוכר פטור בשבועה
והשואל משלם לשוכר חזר ראובן וזא
אללו ואמר לו השכירנה לי מתשעים
אללו ופשענב זה שמונים יום וטול שכרך
וכן עשה הרי היא בחזקת שאלתו על שמעון כאלו השכירה
לאחר שהרי נוטל שכרו וכל הנאה שלו ואם היתה מתה אלל
ראובן היה ראובן פטור בשבועה ושמעון משלם לו פרה אחת
ששאל ממנו והוא חייב בזונסין ופרה אחרת לעשות אללו עשרה
ימים להשלים המאה חזר שמעון ושאלה ממנו שבעים יום מן
השמונים ששכרה ממנו על מנת שיחזירנה לו ויעשה זה עשרה
ימים להשלים השמונים של שכירות השני ואם היתה מתה בתוך
שבעים יום הללו הרי יש כאן דין השני כדן הראשון וישבע
ראובן שמתה כדרכה והשואל משלם לו ד' פרות שמים
נחלטות לו בשביל שתי פרות שאלות שהשאלו ראובן וזכרעם זה
כאלו מתו שתיהן שהרי אין פרותו בעין שהשאלו בראשון דנימא
הרי החזיר לו פרתו וזו שהוא משלם לו עכשיו בתורת משלומין
זאה לידו והרי יש לו עליו שתי תציעות על שתי שאלות ושתי
תציעות על שתי שכירות לעשות אללו עשרים יום: מכדי הדא

פועמים
יוס שהיא שאלה צידך ממני
ואשענב זה שמונים יום וטול שכרך
וכן עשה הרי היא בחזקת שאלתו על שמעון כאלו השכירה
לאחר שהרי נוטל שכרו וכל הנאה שלו ואם היתה מתה אלל
ראובן היה ראובן פטור בשבועה ושמעון משלם לו פרה אחת
ששאל ממנו והוא חייב בזונסין ופרה אחרת לעשות אללו עשרה
ימים להשלים המאה חזר שמעון ושאלה ממנו שבעים יום מן
השמונים ששכרה ממנו על מנת שיחזירנה לו ויעשה זה עשרה
ימים להשלים השמונים של שכירות השני ואם היתה מתה בתוך
שבעים יום הללו הרי יש כאן דין השני כדן הראשון וישבע
ראובן שמתה כדרכה והשואל משלם לו ד' פרות שמים
נחלטות לו בשביל שתי פרות שאלות שהשאלו ראובן וזכרעם זה
כאלו מתו שתיהן שהרי אין פרותו בעין שהשאלו בראשון דנימא
הרי החזיר לו פרתו וזו שהוא משלם לו עכשיו בתורת משלומין
זאה לידו והרי יש לו עליו שתי תציעות על שתי שאלות ושתי
תציעות על שתי שכירות לעשות אללו עשרים יום: מכדי הדא
פועמים
יוס שהיא שאלה צידך ממני
ואשענב זה שמונים יום וטול שכרך
וכן עשה הרי היא בחזקת שאלתו על שמעון כאלו השכירה
לאחר שהרי נוטל שכרו וכל הנאה שלו ואם היתה מתה אלל
ראובן היה ראובן פטור בשבועה ושמעון משלם לו פרה אחת
ששאל ממנו והוא חייב בזונסין ופרה אחרת לעשות אללו עשרה
ימים להשלים המאה חזר שמעון ושאלה ממנו שבעים יום מן
השמונים ששכרה ממנו על מנת שיחזירנה לו ויעשה זה עשרה
ימים להשלים השמונים של שכירות השני ואם היתה מתה בתוך
שבעים יום הללו הרי יש כאן דין השני כדן הראשון וישבע
ראובן שמתה כדרכה והשואל משלם לו ד' פרות שמים
נחלטות לו בשביל שתי פרות שאלות שהשאלו ראובן וזכרעם זה
כאלו מתו שתיהן שהרי אין פרותו בעין שהשאלו בראשון דנימא
הרי החזיר לו פרתו וזו שהוא משלם לו עכשיו בתורת משלומין
זאה לידו והרי יש לו עליו שתי תציעות על שתי שאלות ושתי
תציעות על שתי שכירות לעשות אללו עשרים יום: מכדי הדא

רבא אמר מבי שלמו ימי אכרזתא. וז"ת שלהי הנושא (כתובות
דף קד: וסס ד"ה ה"ג) דאמר רבא אחוי אדרכתין^א והסס
רבא גרסינן מדאמר והא מר הוא דאמר אחריות טעות סופר הוא
והיינו רבא דפסיק כן לעיל זפ"ק
אדרכתין^ב דאי שפיר כתיבא הוה גבי
מימנא דאכרזתא^ג ואית דגרסי
בשמעתין רבא אמר מבי מטא
לדרכתא לדיה וזמר הכי רבא ולפי
זה אחי טפי בשפיטות היא דהנושא
והקדים רבא לאזני ורבה משום
לדרכתא קודם לאכרזתא ודברי
אזני דאמר עדיו בחטמו וזני לו
מיושב טפי לנשות זמר דברי
רבא מקודם:

תחזור פרה לבעלים הראשונים.
אין לפרש משום דל"ל
משכיר לשוכר פתי גבך דהשואל
שילם דמיה דזפ' השואל [לקמן דף טו:
ו] וס' זעי רמי זר חמא זעל זנכסי
אשתו שוכר הו או שואל הו היכא
לדגרה פרה מעלמא ואינסבא אליבא
תחזור פרה לבעלים.
אע"פ שאין הבעלים בעלי
דברים של שואל והשוכר
שהוא לו בעל דברים אינו
חשך כלום שהרי פטור
בזונסין אפי"ה השואל יום לו
דין על השואל לננות יעמדו
בעלים הראשונים במקומם
וגובין מן השואל [לקמן
זכב].

מוסף רש"י

אדרכתא. לכן יודף
ומשיב מנו פסקה בחלל ולא
לדרכיה (כתובות ט) ולכן
התקלה (שופטים ב) כמרו
את דמיון הדיוטסה מטמה
הדיוטסה (לעיל טו.).
תחזור פרה לבעלים.
אע"פ שאין הבעלים בעלי
דברים של שואל והשוכר
שהוא לו בעל דברים אינו
חשך כלום שהרי פטור
בזונסין אפי"ה השואל יום לו
דין על השואל לננות יעמדו
בעלים הראשונים במקומם
וגובין מן השואל [לקמן
זכב].

מוסף תוספות

א. ואמר לה אדרכתין
לאו שפיר כתיבא, ומשבע
הא אם היתה כתובה כדן
היתה טורפת מכי מטיא
אדרכתא לידה. מוס'
הח"ש. ב. לא שרצה
לומר דמכי מטיא אדרכתא
לידה אולת פירות, אלא.
א"ו. ג. דמפוטו ללאו
שפיר כתיבא לא אכלה
אפילו מכי שלמי ימי
אכרזתא משום הדרכה
בטעות הווי. מוס' הח"ש.
ד. וראה שמתה כדרכה.
מוס' הח"ש. ה. [דף טו:]
כאן עוד פרה של שכירות
כי לא תחזור אליה עוד.
מוס' הח"ש.

אגרה ק' יום ושיירה צ' יום.

השתא אם מתה חייב
שתי פרות לשוכר אחת שמתה שלו
ואחת שיעשה בה מלאכה י' ימים ויחזירנה למשכיר אלל אי שיליה
ק' יום לא יתחייב לו רק אחת של שאלה^א:
אגרה פ' יום. ה"מ למימר אגרה ז' יום אלל לפי שזשאלה
הוצרך לפחות פוחת גס בשכירות ועי"ל דאי אגרה ז'
יוס דהיינו כל ימי השאלה הו כאלו נתן לו מעות לטעל השאלה
כיון שאינה חוזרת לו לאחר השכירות להשלים ימי השאלה ואי
הדר שיליה ע' יום לא יתחייב רק אחת דשאלה ושכירות ק' יום
יוס וכן י"ל זרישא דאי שיליה ק' יום צימני השכירות כאלו זיקס
שיתצטל השכירות ולא יתחייב כלום ומתני' דהשוכר הו בעלים
דשואל לרצון אי מיירי שלא שאל כל ימי השכירות אחי שפיר
דלאחר ימי השאלה תחזור לשוכר ואפילו אם השאלה כל ימי
השכירות מ"מ כיון שהיא באחריות השוכר מנגיבה ואצידה ופשיעה
אם היה עם השואל במלאכתו דאו השואל פטור והשוכר חייב
מקרי בעלים אלל הכא אי שיליה ק' יום השוכר פטור מכל דבר:
שוכר

פרה הואי דו'. ולענין משלומין נמי לשלם ליה פרה אחת ותעמוד במקום הראשונה תחת שתי השאלות ותהא שלו ואחת ימסור לו
לעשות זה עשרים יום: מי יושא לפרה זענא דנימא פי'. אילו היתה קיימת היה פטור לגמרי אלל שיעשה זה עשרים יום עכשיו שמתה
זא עליו בתורת משלומין שואל לשוכר על שתי תציעות: מר זר רב אשי ס"ל כאתקפתא דרז אחא מדפמי: שוס שאלה אחת היא. דכיון
דחדא פרה הואי אלל שמחמת שוכר שהשאלו הוא זא עליו שני שאלות פרה אחת אינן אלל אחת: פעמים ששניהם בחטאת אחתניתין
קאי. השוכר והשואל נשבעו לשקר ולא כפרו ממון והרי הן בשבועות ציטו וקרבן שלו חטאת כדמצי בזיקרא או נפש כי נשבע וגו' (י):
שניהם

